Diumenge 2 (C) d'Advent

Text de l'Evangeli (*Lc* 3,1-6): L'any quinzè del regnat de Tiberi Cèsar, mentre Ponç Pilat era governador de Judea, Herodes, tetrarca de Galilea, Filip, el seu germà, tetrarca d'Iturea i de la regió de Traconítida, i Lisànies, tetrarca d'Abilene, durant el pontificat d'Annàs i de Caifàs, Déu va comunicar la seva paraula a Joan, el fill de Zacaries, en el desert. Joan anà per tota la regió del Jordà predicant un baptisme de conversió per al perdó dels pecats, tal com està escrit en el llibre del profeta Isaïes: «És la veu d'un que crida en el desert: Prepareu el camí del Senyor, aplaneu les seves rutes. S'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny tortuós quedarà pla i el camí escabrós serà allisat; i tothom veurà la salvació de Déu».

«L'any quinzè del regnat de Tiberi Cèsar, mentre Ponç Pilat era governador de Judea...»

P. Maciej SLYZ Misionero de Fidei Donum
(Bialystok, Polònia)

Avui, quasi la meitat del passatge evangèlic consisteix en dades històrico-biogràfiques. No tan sols en la litúrgia eucarística s'ha modificat aquest text històric pel freqüent «en aquell temps». Ha prevalgut dita introducció tan "insignificant" per a l'home contemporani: «L'any quinzè del regnat de Tiberi Cèsar, mentre Ponç Pilat era governador de Judea, Herodes, tetrarca de Galilea (...)» (Lc 3,1). Per què? Per a desmitificar! Déu entrà en la història de la humanitat d'un mode molt "concret", com també en la història de cada home. Per exemple, en la vida de Joan —fill de Zacaries— que era al desert. El cridà per tal que clamés a la riba del Jordà... (cf. Lc 3,6).

Avui, Déu dirigeix la seva paraula també a mi. Ho fa personalment —com en el cas de Joan Baptista—, o per mitjà dels seus emissaris. El meu riu Jordà pot ser l'Eucaristia dominical, pot ser el tweet del papa Francesc, que ens recorda que «el cristianisme no és el testimoni d'alguna teoria, sinó d'una persona: del Crist Ressuscitat, viu, únic Salvador de tots». Déu ha entrat en la història de la meva vida perquè el Crist no és una teoria. Ell és la pràctica salvadora, la Caritat, la Misericòrdia.

Però, alhora, aquest mateix Déu necessita el nostre pobre esforç: que reomplim les valls de la nostra desconfiança vers el seu Amor; que anivellem les colines de la nostra supèrbia, que impedeixen veure'l i rebre el seu ajut; que adrecem i aplanem els camins torçats que fan del viarany cap el nostre cor un laberint...

Avui és el segon Diumenge d'Advent, un dia que té com objectiu principal que jo pugui trobar Déu en el camí de la meva vida. Ja no solament un Recent Nascut, sinó sobretot el Misericordiosíssim Salvador, per

tal de veure el somriure de Déu, quan tot el món veurà la salvació que Déu envia (cf. Lc 3,6). Així és! Ho ensenyava sant Gregori Naciancè: «Res alegra tant a Déu com la conversió i la salvació de l'home».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Res alegra tant a Déu com la conversió i salvació de l'home» (Sant Gregori Nazianzè)
- «L'evangelista destaca la figura de Joan Baptista, que va ser el precursor del Messies, i traça amb gran precisió les coordenades espai-temporals de la seva predicació. L'evangelista vol mostrar que l'Evangeli no és una llegenda, sinó la narració d'una història real; que Jesús de Natzaret és un personatge» (Benet XVI)
- «'Aparegué un home enviat de Déu. Es deia Joan' (Jn 1,6) Joan era ple de l'Esperit Sant 'des del si de la mare' (Lc 1,15.41), gràcies al Crist que la Verge Maria acabava de concebre per obra de l'Esperit Sant. La visita de Maria a Isabel va esdevenir, així, 'visita de Déu al seu poble' (Lc 1,68)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 717)

Altres comentaris

«Tothom veurà la salvació de Déu»

Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Església es proposa la contemplació de les paraules profètiques d'Isaïes que es refereixen al Precursor del Senyor, Joan Baptista, que es va donar a conèixer al riu Jordà, anunciant la salvació de Déu. Ell tenia la missió d'obrir rutes, d'aplanar camins, d'abaixar muntanyes, de convertir els terrenys escabrosos en frondoses valls (cf. Lc 3,4-5). També ara als cristians se'ns demana —sense cap por al món actual— treballar apostòlicament per tal que tothom pugui albirar la salvació (cf. Lc 3,6) que només ve de Déu per Jesucrist.

Tenim moltes fondalades per omplir, molts camins per aplanar, moltes muntanyes a traslladar. Potser són temps difícils, però no ens mancaran pas els mitjans si comptem amb la gràcia de Déu. Serem precursors en la mesura que visquem a prop del Senyor i aleshores es compliran aquelles paraules de la Carta a Diognet: «Allò que és l'ànima per al cos, així són els cristians dins del món». Naturalment, hem d'estimar aquest món en el qual vivim amb tot el cor, com deia un personatge d'una novel·la de Dostoiewski: «Estimeu tota la creació en el seu conjunt i en els seus elements, cada fulla, cada raig, els animals, les plantes. I estimant comprendreu el misteri diví de les coses. I una vegada comprès acabareu per estimar el món sencer amb un amor universal».

Sant Justí afirmava: «Totes les coses noblement humanes ens pertanyen». I des de les entranyes del món —enmig del treball, de la família, de l'ambient social— serem precursors preparant els camins de la salvació que ve de Déu. Amb l'exemple i la paraula «sacsejarem la mandra dels que ens envolten, els hi obrirem amplis horitzons davant la seva existència egoista i aburgesada, els hi complicarem la vida, fent que s'oblidin de si mateixos i els portarem a l'alegria i a la pau», tal com sant Josepmaria Escrivà descriví el treball apostòlic dels cristians enmig del món.

Altres comentaris

«Prepareu el camí del Senyor, aplaneu les seves rutes»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, per boca de Joan Baptista, l'Evangeli ens urgeix a preparar-li el camí al Senyor-Jesús. Però, nosaltres hem d'obrir-li una ruta a Déu? ¿No sóc jo, més aviat, qui necessita ser auxiliat per Déu? Certament no podem fer res sense Ell, però alhora Ell ens vol necessitar: «Aplaneu les seves rutes» (Lc 3,4). I doncs? Com és això? Perquè l'amor no es pot imposar; en tot cas, es pot proposar: «Ell que et creà sense tu, no et salvarà sense tu» (Sant Agustí).

Jesús és a punt d'arribar a la terra, i el trobarem esdevingut un petit infantó "indefens", ajagut en una menjadora: tan petit que no podrà escalar els murs de supèrbia del meu cor, ni emergir les onades de la meva sensualitat...

En paraules de Benet XVI, «la fe cristiana ens ofereix precisament el consol de què Déu és tan gran que pot fer-se petit». Però, insisteixo, tan petit que, si no ens empetitim també nosaltres, no el veurem ni passar, o, fins i tot, podríem arribar a tenir-li por (com Herodes). Així, doncs, hem d'aplanar els nostres cors per tal «d'apreciar els valors autèntics i arribar purs i sense entrebancs al dia de Crist» (Fl 1,10).

«Aplaneu les seves rutes!». No és nova aquesta petició. Ja fa molts segles —en temps del profeta Baruc— que Yawhè-Déu ho demanava a Israel. Ho podem notar en la primera lectura d'avui: «Déu ordena que s'abaixin els turons més alts i les muntanyes perpètues, que s'omplin les fondalades i s'anivelli la terra perquè Israel camini segur sota la glòria de Déu» (Ba 5,7). De la mateixa manera que Ell renovà la vida de Sió, si apartem els obstacles (turons de supèrbia, fondalades de tebiesa...), nosaltres cantarem amb llàgrimes als ulls: «És magnífic el que Jahvè fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!» (Sl 125,3).